

De col·laboració

Sobre l'assegurança d'assistència mèdica

per
WENBERG

LA professió mèdica està en crisi, el metge té un trist esdevenidor, amb el temps deixarà d'ésser el professional lliure per quedar reduït a un dependent d'una entitat que li pagarà el treball al preu que voldrà, esclavitzat sota la llei de l'oferta i la demanda. I tot això serà degut al fet de posar en pràctica una obra romàntica benèfico-social, l'assegurança de l'assistència mèdica. Quan parlem d'això veiem que el nostre esdevenidor és sumament esfereïdor i humiliant i ens exclamem: ¡Malaurat el metge que no pugui gaudir del sou fix d'una entitat d'assegurança, però pobre del metge que hagi de caure a ella! El primer veurà reduïda la seva clientela, no podrà viure perquè no tindrà feina; el segon es cansarà de treballar, les seves despeses professionals seran molt grosses, el seu guany serà ínfim: tampoc podrà viure.

Algú ens ha dit que l'arquitecte, l'enginyer, fins l'advocat, es troben en el mateix cas, i bé viu. Un enginyer, amb un sou de mil pessetes al més és un home envejat, ens deia l'altre dia no sé qui. ¿Per què no ha d'ocórrer el mateix al metge?

Parlem-ne? Parlem-ne!

Una entitat d'assegurança mèdica cobra cada mes per una família de cinc persones 10 pessetes, que són 120 pessetes l'any. Amb això li dóna tots els serveis d'especialitat, el metge de capçalera, l'assistència en clínica, els diagnòstics de laboratori i Raigs X i *per ara* res més (!). Les que paguen al millor metge de capçalera (i parlo d'aquest perquè és el que té més despeses professionals per a fer el seu treball) li dóna el 20 per 100, o sigui 2 pessetes al mes per família. Per a cobrar aquest

metge de capçalera 1.000 pessetes mensuals, com l'enginyer envejat de l'exemple, ha d'assistir a 500 famílies, o sigui 2.500 persones. Aquestes 500 famílies estan escampades en diferents indrets, no d'un poble, sinó d'una ciutat com la nostra, en la qual per a fer ben fetes les visites, com l'entitat i assegurat exigeixen, amb la despesa mínima, o sigui mig a peu i mig amb tramvia o autòmibus, no es poden fer més d'unes tres visites l'hora; 500 famílies reporten un terme mig de vint visites diàries, donat que l'assegurat envia generalment a cercar el metge per a no res. És a dir, per a malalties que si hagués de pagar la visita, miraria d'estalviar-se-la. Vint visites, doncs, necessiten per a fer-se bé, unes set hores de treball intensiu. És a dir, hom ha de sortir de casa seva a les nou del matí, i sense el més petit destorb, finirà el seu treball a les quatre de la tarda. A més ha de destinar tres hores al despatx de consulta. Això fa que ha treballat deu hores intensivament, ha fet uns quants quilòmetres a peu, ha pujat vint escales (ja que els ascensors estan en minoria) i malgrat el seu treball amb poques despeses, ha emprat unes dues pessetes en vehicles de servei públic i ha hagut d'aguantar les exigències dels assegurats, les quals sempre són més que les dels clients particulars, perquè com que estan convençuts que paguen malament, sempre temen d'estar mal atesos.

L'enginyer del cas, que cobra 1.000 pessetes al mes, com el metge podria arribar a cobrar, no ha de tractar més que amb un o dos superiors, que l'atnen i el consideren, treballa o a casa seva o